

Abstrakt

Klasické jazyky – latina a řečtina – ovlivňovaly slovní zásobu českého jazyka po celou dobu jeho samostatného vývoje. Na vzniku nových slov se oba jazyky podílí velkou měrou i v současnosti. Nejedná se pouze o terminologie rozličných vědních oborů, ale jde i o pojmenování jevů a skutečností naší každodenní reality. V souvislosti s globalizací a všeobecnou snahou o jazykovou internacionalizaci se klasické jazyky díky své flexibilitě a schopnosti pojit se s domácími i cizími slovotvornými komponenty zapojují do neologického procesu velmi intenzivně. Cílem této disertační práce je ukázat, jak vysokou míru porozumění slovotvorným komponentům z latiny a řečtiny vykazují žáci v 1. a 4. ročníku všeobecného gymnázia a do jaké míry jim případná neznalost brání ve správném pochopení podobně utvářených výrazů. Nástrojem ke zjišťování úrovně znalostí mezi žáky je didaktický test, který byl zadán na pěti čtyřletých gymnáziích v České republice, a to vždy pro srovnání ve všech paralelkách 1. a 4. ročníku. Výsledky výzkumu mohou napomoci k lepšímu didaktickému zpracování učiva v hodinách českého jazyka a k mezipředmětovému propojení s ostatními obory, jako jsou například fyzika, biologie, dějepis či cizí jazyky.

Klíčová slova

Prefixy, prefixoidy, latinské slovotvorné komponenty, řecké slovotvorné komponenty, cizí slova v češtině